(ڳالهه - ٣)

باباجن جي سوئيڪرتي ۽ انجام

باباجن جي ليلائن لکڻ لاءِ هيماڊپنت جي دل ۾ خوشي ۽ اُمنگ سان گڏوگڏ همت پڻ آئي ته هن کي پڪ ٿي ته جيون چرتر لکڻ جو ڪاريه، باباجن جي دَيا سان ضرور سڦل ٿيندو.

شاما ڏي نهاري باباجن فرمايو:- ”جيڪو شخص، منهنجو نالو پريم پُوروڪ جپيندو، مان ان جون سڀ اِڇائون پوريون ڪندس ۽ هنجي ڀڳتيءَ ۾ ڏينهون ڏينهن واڌارو ٿيندو رهندو. جيڪو منهنجا جيون چرتر ۽ ليلائون، شرڌا ۽ پريم سان ڳائيندو، مان ان جي هر پرڪار سهائتا ڪندو رهندس. منهنجو جيڪو ڀڳت، سچيءَ دل ۽ پراڻن سان مونکي چاهيندو، ان کي منهنجون ڪٿائون ٻڌي، دل ۾ پرسنتا ۽ خوشي پيدا ٿيندي. جيڪو منهنجن ليلائن جو ورڻن ڪندو، وشواس رکو ته اُن کي پرم آنند ۽ سنتوش جي پراپتي ٿيندي. جيڪو به اَنيه ڀاوَ ۽ پريما ڀڳتيءَ سان منهنجي شرڻ اچي ويندو ۽ منهنجي پُوڄا، ڌيان سمرڻ وغيره

لڳاتار ڪندو رهندو، اُن کي مان مڪتي دان ڏيندس.
جيڪي پريمي منهنجون ڪٿائون ۽ ليلائون ٻڌي انهن تي عمل ڪرڻ ۽ من ۾ ڌارڻ جي ڪوشش ڪندا. ته مان انهن جون سنساري واسنائون ختم ڪري ڇڏيندس. اُنهن جي اُندر ۾ اڳيان روپي ڀروتيون ۽ خيال، ڏکاءُ ڪري ڪين سگهندا ۽ اُنت ۾ مان اُنهن ڀڳتن کي، ڪال جي چنبي مان بچائي وٺندس. منهنجون ڪٿائن ٻڌڻ سان مڪتي ملندي. تنهن ڪري اُهي شردا سان ٻڌي اُنهن تي هلڻ شروع ڪيو. سک ۽ سنتوش پراپت ڪرڻ جو، سولي ۾ سولو طريقو اهو اٿو. ڪٿائن ٻڌڻ سان چت کي شانتي ايندي. پوء جڏهن اوهانجو ڌيان ڳوڙهو ٿيڻ لڳندو ۽ من ۾ وشواس وڌندو ويندو، تڏهن اکنڊ چيتنيه ڌن جي پراپتي محسوس ڪندا. خاطري ڪريو ته فقط منهنجي "سائين، سائين" نام اُچارڻ سان ئي اوهان جا سڀ پاپ نشٽ ٿي ويندا.

باباجن جون پين آڳياڻون

ڀڳوان سائين بابا، ڪن ڀڳتن کي مندر ۽ مٺ ۾ وڃڻ، ڪن کي نديءَ جي ڪناري تي گهاٽ تهرائڻ، ڪن کي تيرٿن جي درشن ڪرڻ، ڪن کي ڀڳوان ڪيرتن ڪرڻ جي آڳيا ڏيندو هو پر مونکي سائين ست چرتر لکڻ جي آڳيا ملي. مان حقيقت ۾، انهي ڪاري جو

لائق اَصل ڪين هوس پر باباجن جي ڪرپا سان ٿي ڪم ۾ هٿ وجهندو هوس. منهنجو اهنڪار صفا ناس ڪري ڇڏيائون ۽ اندران پويترتا ڪري، مون کان پنهنجا چرتر لکائيندا ويا. جيتوڻيڪ منهنجو جنم براهمڻ ڪل ۾ ٿيو هو پر مونکي نه گيان جا نيتر هئا ۽ نه دويه بُڌي هئي، ته به سائين بابا جي ڪرپا سان مون لاءِ سڀ سولائي ٿي پيئي. سنتن جي ديا سان، گونگا به ڳالهائي سگهن ٿا ۽ پنگلا به جبل تي چڙهي سگهن ٿا. بي جان هارمونيم باجي يا بنسريءَ کي ڪهڙي خبر ته مون مان ڪهڙا مٺا ۽ سنا آواز، آلاپ ۽ سر نڪري رهيا آهن! چندرڪانت مڻي ۽ جوار ڀاٽي مڻيءَ کي سمنڊ پيداش وغيره جي خبر ڪانهي ليڪن چندرما جي ڪلائن وڌڻ ۽ گهٽجڻ تي، انهي مٿين مڻين جو مدار رهي ٿو.

روشن منار يا لائيٽ هائوس

سمنڊ جي وچ، فانوس گهر يا روشن منار، ان ڪري کڙا ڪيا ويندا آهن جئن سمنڊ ۾ هلندڙ ٻيڙين ۽ جهازن کي، ڪا هاڃي يا نقصان نه پهچي. ساڳيءَ طرح هن سنسار ساگر ۾، سائين بابا جا جيون چرتر، نيڪ روشن منارن وانگيان ڪمائتا آهن ۽ سنسار ۾ حياتي سولي ۽ سکي گذارڻ لاءِ امرت کان به وڌيڪ

ميناج ڏيڻ وارا درشنانت آهن. جڏهن اهي چرتر، پريمين جي دلين ۾ گهري گهر ڪري وهن ٿا، تڏهن سرير جي موٽي بڌي ناس ٿيندي وڃي ٿي ۽ ان جي جاءِ، تيج ۽ پرڪاش واري بڌي اچي پري ٿي. اهنڪار صفا ميٽجي ٿو وڃي ۽ گيان پرگهٽ ٿئي ٿو.

مطلب تہ باباجن جي ڪيرتيءَ جو ورنن ڪرڻ يا نشاپورڪ ٻڌڻ سان، ڀڳتن جا پاپ ناس ٿيندا ۽ موڪش جي پراپتيءَ جو اهو سولي ۾ سولو سادن اٿو. ستجگ ۾ شم ۽ دم، تريتا ۽ تياڳ، دواپر ۾ پوڄا جا سادن هئا. پر ڪلجگ ۾ ڀڳوت ڪيرتن جو ئي سولو سادن آهي، جو چئني ورڻن جي ماڻهن لاءِ ساڳيو سمانتا وارو سادن آهي.

يوڳ، تياڳ، ڌيان، ڌارڻا آدڪ سادن پالڻ ڪنن آهن پر جيون چرتر ڳائڻ ۽ هري ڪيرتن ڪرڻ يا ٻڌڻ، تمام سولو اُپاءُ آهي، جنهن ۾ صرف ساوڌانيءَ ۽ خبرداري رکڻ جي ضرورت آهي. ڪٿائن ٻڌڻ ۽ ڪيرتن ڪرڻ مهل، اندرين جو وشين واشنائن ڏانهن ڊوڙڻ بند ٿي وڃي ٿو، ڪام ڪروڌ وغيره جا خيال دٻجي وڃن ٿا ۽ آتم ساڪياتڪار ڪرڻ ۾ وڪ وڌي ٿي. جيڪي بہ ڀڳت، باباجن جي منوهر سروپ جو ڌيان ڌاري، سندن ليلائون سرلتا ۽ شرڌا سان ٻڌندا رهندا، سي ڀڳوت ڀڳتيءَ جا اَڌڪاري ٿيندا ۽ آخر ۾ آتم

ساکياتڪار جي پراپتي ٿيندي. اهڙن ست چرترن جي رچڻ ۽ سمپُورڻ ڪرڻ جي مهما، خود باباجن ئي ڄاڻن، مان تہ فقط سندن هٿيو آهيان.

ماتر پريم

ڳانءِ جو پنهنجي وڇڙي لاءِ پريم پرسڌ آهي. هوءَ پنهنجي وڇڙي لاءِ پنهنجن ٿڻن ۾ کير سانڍي رکي ٿي. جنهن وقت بکايل وڇڙو، سندس ٿڻن ڏانهن ڊوڙندو ايندو آهي، تنهن وقت کير جي ڌارا ٿڻن مان ازخود وهڻ شروع ڪندي آهي. ساڳيءَ طرح ماتا کي پڻ، پنهنجي ٻالڪ جو خيال هروقت رهندو آهي ۽ ٺيڪ سمي تي، هن کي کير ڌارائيندي آهي. ۽ هنکي سنيءَ طرح سينگاريندي آهي. ليڪن ٻالڪ کي اُن پيار جو اُحساس ڪين ٿيندو آهي، جيتوڻيڪ ماءُ هن کي ڏسي خوشيءَ ۾ گد گد پيئي ٿيندي آهي. ماتا جو پريم وچتر، نهسوارٿ ۽ اُساڌارڻ ٿيندو آهي، جنهنجي اُپما ڇوڻ ڪان ٻاهر آهي. ٺيڪ اُن طرح، ستگوروءَ جو پيار، شش لاءِ ٿيندو آهي. باباجن جو پريم مون تي پڻ اهڙو ئي هو، جو هيٺين مثال مان ثابت ٿيندو.

١٩١٦ ۾ مون کي نوڪريءَ تان پينشن تہ ملي پر اُها گهر جي پورائي ڪان گهٽ هئي. اُن سال

گورؤ پورنما جي ڏينهن تي، مان بين ڀڳتن سميت شرڊيءَ ويس. اتي آڻاچنچيڪر آزخود منهنجي لاءِ باباجن کي پرارٿنا ڪئي تہ ”هن تي ڪرپا ڪريو. پينشن مان هن جو نرواهہ ٺيڪ وارو ناهي ۽ ڪٽنب بہ وڌندڙ اٿس. ڪرپا ڪري ڪيس ٻي ڪا مشغولي ڏياريو، جنهن ڪري هن جي چنتا دور ٿئي ۽ سکيو وقت گذاري سگهي.“ باباجن يڪدم اتر ڏنو تہ ”هن کي نوڪري ملي ويندي پر منهنجي شيوا ۾ ئي هن کي آنند وٺڻ گهرجي. هنجون اڇائون پاڻيهي پوريون ٿينديون پر هن کي اڌرمي ۽ دشٽ ماڻهن جي سنگت ڇڏي، پنهنجو ڌيان مون ۾ ئي لڳائڻ گهرجي. سڀني جيون تي ديا ڪرڻ ۽ سڀني سان نمرتا سان ورتاءُ ڪري، پنهنجي انتهڪرڻ ۾ منهنجي ئي اپاسنا ڪرڻ کپي، جيڪڏهن هي اُن موجب هلت ڪندو تہ نتيہ آنند جو اڌڪاري ٿي ويندو.“

روهلا جي ڪٿا

هڪ دفعي روهلا جات جو هڪ منش، شرڊيءَ ۾ آيو، جو بدن جو لمبو، ٻختو ۽ ڳنيلو هو ۽ باباجن جي پريم ۾ مست ٿي، شرڊيءَ ۾ ئي رهڻ لڳو. هو اٺ ئي پهر اوچي ۽ بلند آواز سان، قران شريف جو ڪلمو پيو پڙهندو هو ۽ الله اڪبر جو نعرو پيو هڻندو هو.

شرڌيءَ جا گهڻا رهواسي، سڄو ڏينهن پنهنجن ڌنڌن ۾ ڪم ڪري، رات جو جڏهن ٿڪجي گهر موٽندا هئا ته روهلا جي بلند نعرن سان سندن آجيان ٿيندي هئي پر رات جو سندن ننڊ ۾ ڀڃ پوندي هئي، جنهن ڪري هنن تڪليف محسوس ڪئي. ڪيترا ڏينهن ته شانت ۾ اها تڪليف سهندا رهيا. پر جڏهن تڪليف سهڻ کان ٻاهر ٿين، تڏهن هنن باباجن وٽ اچي پرارٿنا ڪئي ته "ڪرپا ڪري روهلا کي نعرن هڻڻ کان منع ڪريو."

باباجن سندن پرارٿنا ٻڌي ڪاوڙ ۾ ڏيان ڪين ڏنو ۽ چيو ته "اوهين پنهنجي ڪم ۾ ڌيان لڳايو ۽ روهلا ڏي ڌيان ئي نه ڏيو. روهلا جي اِستري اهڙي دشٽ سڀاءَ جي آهي، جو روهلا ۽ مون کي پڻ گهڻو ڪشٽ پهچائي رهي آهي. ويچارو روهلو، پنهنجي عورت جي سامهون پوڻ جي ڀاڱ ۾ سمرٿي ڪ ساري، الله اکبر جي نعري جي اوٽ وٺي، شانتي ۽ سک جي حياتي گذاري رهيو آهي."

حقيقت ۾ روهلا کي ڪا ٻي زال ڪانه هئي ۽ باباجن جو اِهو اِشارو صرف خراب خيالن ڏانهن هو. باباجن، ٻين ڳالهين تي زور نه ڏيئي، صرف پرارٿنا ۽ اِيشور آرادنا تي ئي زور ڏيندا هئا. اِن ڪري ئي روهلا جو طرف وٺي، شرڌي واسين کي ڪجهه وقت ڪشٽ سهڻ جو اُپديش ڏنائون.

باباجن جو مٺو امرت اُپديش

هڪ ڏينهن منجهند جي آرتيءَ کانپوءِ ڀڳت جن پنهنجن گهرن ۾ موٽي رهيا هئا ته باباجن هينيون سندر اُپديش ڪين ڏنو:-

اوهين چاهي ڪٿي بہ رهو ۽ پنهنجي مرضيءَ موجب جيڪو بہ ڪم ڪريو، پر هروقت ياد رکو تہ جيڪي توهين ڪريو ٿا، تنهنجي مون کي خبر پوي ٿي. مان ئي سڀني پراڻين جي گهٽ ۾ وياپڪ آهيان ۽ منهنجي ئي پيٽ ۾، سڀئي جڙ ۽ چيتن پراڻي سمايل آهن. مان ئي ساري برهمانڊ جو ناهيندڙ ۽ هلائيندڙ آهيان ۽ اُتپتي، سنڀال ۽ لئہ ڪرڻ وارو آهيان. منهنجي ڀڳتي ڪرڻ وارن کي، ڪو بہ هاڃو نہ پهچائي سگهي، پر مونکان منهن موڙڻ وارا، مايا جي جار ۾ وڃي ڦاسن ٿا. ڪنهنءَ کان وٺي هاٿيءَ تائين، سارو سنسار، منهنجو ئي سروپ آهي."

اِهو سندر اُپديس ٻڌي، مون من ۾ پڪو نشچيہ ڪيو تہ "اڄ کانپوءِ گورو بابي کان سواءِ ٻئي ڪنهن بہ اِنسان جي شيوا ڪين ڪندس." باباجن جا "توکي نوڪري ملي ويندي" وارا وچن، منهنجي مغز ۾ خوب چڪر هڻڻ لڳا ۽ ساڳئي وقت اندر ۾ اِهو سوال پڻ اُٿندو رهيو تہ توکي سچ پچ نوڪري ملندي يا نہ؟

پنين احوالن مان اوهان کي پتو پوندو تہ باباجن جو وچن ست نڪتو ۽ مونکي ڪچي نوڪري ملي ويئي. اُن ڪانپوء مان سو تنتو تيس ۽ ايڪاگر چت تي، حياتيءَ پر باباجن جي شيوا ڪندو رهيس.

آخر ۾ پاڻکن کي منهنجي نماڻي وينتي آهي تہ، آلس، نند، من جي چنچلتا ۽ اِندرين جي چڪتاڻ جي رنڊڪن ۽ وگهنن جي ڪابہ پرواهہ نہ ڪري، پنهنجو ڌيان باباجن جي ڪٿائن ۽ ليلائن ۾ پريم جو سياءُ پاڻ ۾ وجهندا ۽ بين ساڌنائن کي ڇڏي، فقط باباجن جي چرترن پڙهڻ جو سولو اُپاءُ ڪتب آڻيندا تہ اوهان جو اَگيان ناس ٿي ويندو ۽ موڪش جو دروازو اوهان لاء کلي پوندو. جهڙيءَ طرح لوڀي، بين هندن جا چڪر هڻي، وري موٽي پنهنجي ڪني ڪيل ڌن واري جاء جي چنتا ۾ رهندو آهي، تهڙيءَ طرح اوهين پڻ باباجن جي چنتا، پنهنجي هردي ۾ ڌارڻ ڪندا رهو.